

V действие, II картина.

1.

Кимизта на брат Лоренцо.

Вижда брат Джон.

Брат Джон. — Брат на светих Франциск! Здравей ми, братко!

| Вижда брат Лоренцо. |

Брат Лоренцо. — Тясног на брат Джон! Добре дошли от Мантуа! Рече ли ти каза?

Или ако е писма, дай писмото!

Брат Джон. — За свой другар по пътя бях решил да взема някой босненск монах от ордена, поставен да пази врата в града ни бликуте, по щом го срещнах, заповедна страката, че идем от дои на рукави, пред нас затвори вратите и ни забрани града да не напушаме — и аз така за Мантуа не смогнах да доидна.

Брат Лоренцо. — Тогав кой писмото ми занесе?

Брат Джон. — Аз не можах да го изпраша — тук е. Кито по някого да го предам, така се ме боаха от зараза.

Брат Лоренцо. — Неизвиние! Писмото беше важно, и много ценен неговиет акиси. Не е предадено — каква беа! Иди и подмече железех лост и донес ми го в моята кимиза.

Брат Джон. — Веднага тръзвам.

| Излиза. |

Брат Лоренцо. — В гробницата сам, изглицва, трябва да отида. Скоро ще се събуди Мушиета. Няма да ми прости, не кейним Рече